

Życie we wspólnocie braterskiej darem dla Kościoła i świata

Gdy mówimy o wspólnocie braterskiej w pierw należy dostrzec jej biblijną genezę, zgodną z Bożym zamysłem. Sam Bóg jest Trójcą Osób, nie jest samotnością, ale nieustanną i najgłębszą Miłością (Duch) Ojca i Syna. Bóg jest Miłością Osobową w swojej istocie oraz w relacji do swojego stworzenia, którego zwieńczeniem jest człowiek. Stąd powołał nas do miłości osobowej, małżeńskiej i zakładania rodzin, o czym informuje opis stworzenia pierwszych ludzi: *Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boży go stworzył: stworzył mężczyznę i niewiastę... Bądźcie płodni i rozmnażajcie się, abyście zaludnili ziemię i uczynili ją sobie poddaną* (Rdz 1, 27-28).

Samotność, rozumiana jako permanentny stan nienawiści do wszystkich, nie jest Bożym zamysłem, a wręcz przeciwnie, jest zachętą diabelską, gdyż to jest jego istota. Jeżeli kogoś Bóg powołuje do życia samotnego w świecie lub na pustelnię czyni to, aby powołany realizował doskonalej przykazanie miłości bliźniego. Nie ucieczka od innych, ale miłość do nich każe się usunąć w samotność. Oto paradoks Bożego powołania, niezgodny z logiką tego świata.

Jezus po rozpoczęciu działalności publicznej gromadzi wokół siebie uczniów, a wśród nich wybiera dwunastu, których czyni Apostołami. Tej małej grupie Jezus poświęcił najwięcej czasu. Razem chodzili, mieszkali, odpoczywali, modlili się. Po wydarzeniach paschalnych męki, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa oraz dniu Pięćdziesiątnicy ta niewielka wspólnota staje się zaczątkiem Kościoła, wielkiej wspólnoty chrześcijan. W *Dziejach Apostolskich* św. Łukasz podsumuje pierwszy okres życia Kościoła w znanych słowach: *Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwach* (Dz 2, 42).

Św. Paweł niosąc Ewangelię do pogan, na kontynent europejski, wszędzie tam, gdzie spotyka się z odpowiedzią wiary na głoszenie Chrystusa zakłada wspólnoty Kościoła. Później te lokalne wspólnoty stają się zaczątkiem wiary dla innych, promieniując w ówczesnym na wskroś pogańskim i zdemoralizowanym świecie.

W XIII wieku św. Franciszek dzięki głębokiemu doświadczeniu ojcostwa Boga odkrył braterstwo, które naznaczyło całego jego życie. Wszyscy jesteśmy dla siebie braćmi, bo mamy jednego Ojca w niebie. Słowo *brat*, *braterstwo*, czyli wspólnota braci, należą do najczęściej występujących w jego pismach. Wiemy, że niedługo po nawróceniu Pan dał mu braci, których świadectwo życia stało się czytelnym znakiem umiłowania Boga i całego stworzenia, począwszy od XIII wieku.

Czy pierwsza wspólnota małżeńska i rodzinna, Jezusa i Apostołów, pierwotnego i późniejszego Kościoła, Franciszkowa były zgodne z Bożym zamysłem? Tak, gdyż były na wzór miłującej jedności Boskich Osób i przez to stały się zaczątkiem promieniowania miłości w świecie.

Franciszkanie świeccy są także powołani do życia we wspólnocie. Każdy musi należeć do jakiejś konkretnej wspólnoty. *Powołanie do FZŚ jest powołaniem do życia Ewangelią w braterskiej komunii. W tym celu członkowie FZŚ łączą się we wspólnoty kościelne, które nazywają się wspólnotami braterskimi* (KG 3, 3). Każda z kolei wspólnota jest związana z innymi, dzięki temu czuje się częścią franciszkańskiej rodziny.

Dążenie do wspólnoty jest głęboko wyryte w osobowości każdego człowieka, a Biblia odsłania tajemnicę, że ludzie doskonałą wspólnotę między sobą tworzą tylko poprzez pełną komunię z Bogiem. A więc w centrum braterstwa franciszkańskiego, które ma charakter instytucjonalny i zarazem duchowy, jest Bóg. Braterstwo to, ożywiane słowem Bożym, sakramentami i modlitwą, opiera się na miłości ewangelicznej.

Wspólnota jest środowiskiem uprzywilejowanym dla formacji i wzrostu duchowego dla każdej osoby powołanej do życia franciszkańskiego. Aktywny udział w życiu wspólnoty, jej zebraniach, modlitwie, działalności apostołowskiej jest nieodzownym warunkiem trwania i pogłębiania otrzymanej od Pana łaski świeckiego powołania franciszkańskiego. Każda siostra i brat jest darem Bożym i znakiem Jego łaskawości. Dar ten należy przyjmować z wdzięcznością i odpowiedzialnością, aby mógł się rozwinąć i przynosić owoce dla dobra Kościoła i świata.

Co stanowi o sile świadectwa wspólnoty franciszkanów świeckich wobec świata? Jezus wskazuje na dwa istotne elementy, które upodobniają nas do Boga i pozwalają być darem dla innych. *Tak niech wasze światło jaśnieje przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie* (Mt 5, 16). Przy czym należy pamiętać, że świadectwo życia braterskiego powinno być dawane w konkretnych oko-

licznościach życia. Życiową przestrzenią świeckiej wspólnoty franciszkańskiej nie jest zakrystia ani kościół jako budynek, lecz świat.

Pierwszym z tych „dobrych czynów” jest miłość nieprzyjaciół – *Miłujcie waszych nieprzyjaciół i módlcie się za tych, którzy was prześladują* (Mt 5, 44) – przez co osobiście i wspólnotowo stajemy się synami Ojca w niebie, wręcz wchodzimy na drogę Bożej doskonałości. *Bądźcie więc wy doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski* (Mt 5, 48). Ważna uwaga: nie ma miłości nieprzyjaciół, gdy brakuje miłości względem najbliższych, rodziny, braci i sióstr we wspólnocie.

Drugim „dobrym czynem”, ściśle związanym z miłością nieprzyjaciół, jest okazywanie przebaczenia i miłosierdzia, na wzór Ojca niebieskiego, który zawsze przyjmuje skruszonych grzeszników. *Bądźcie miłosierni, jak Ojciec wasz jest miłosierny*. Jest to istotny element życia chrześcijańskiego, gdyż *jeśli przebaczycie ludziom ich przewinienia, i wam przebaczy Ojciec wasz niebieski. Lecz jeśli nie przebaczycie ludziom, Ojciec wasz nie przebaczy wam także waszych przewinień* (Mt 6, 15).

Miłość wrogów i przebaczenie krzywdzicielom jest samym sercem życia Kościoła i pozytywnym wstrząsem dla zagubionego w spirali nienawiści i krzywdy świata.

Przejdźmy teraz do wskazówek, związanych z naszym tematem, zawartych w *Konstytucjach Generalnych*. Rozdział drugi, tytuł II KG nosi nazwę *Aktywna obecność w Kościele i świecie*. Zawarte są tam następujące wskazówki dla franciszkanów świeckich, odnoszące się zarówno do osobistego i wspólnotowego życia: głoszenie Chrystusa życiem i słowem we własnym środowisku, dobre przygotowanie we wspólnotach do ewentualnej posługi katechetycznej i innej w lokalnym Kościele, szerzenie ducha gościnności i atmosfery braterstwa, sprzeciw wobec wyzysku, dyskryminacji i spychania na margines, zaangażowanie na rzecz wolności każdego narodu, tworzenia godnych warunków życia dla każdego człowieka oraz ochrony stworzenia i środowiska, współpraca w przewycięzaniu ubóstwa niszczącego godność osoby, rzetelne i fachowe wykonywanie swoich obowiązków życiowych i zawodowych, zajmowanie jasnego stanowiska wobec ludzkiej krzywdy, szerzenie pokoju, priorytetowe traktowanie małżeństwa i rodziny, zaangażowanie w sprawę szacunku dla każdego życia od poczęcia do naturalnej śmierci, popieranie i organizowanie franciszkańskiej formacji dzieci, godne przyjmowanie choroby i rosnących trudności oraz dobre przygotowanie do śmierci w wierze i nadziei spotkania z Ojcem niebieskim.

Zakończmy nasze przemyślenia cytatem z KG, który podsumowuje to wszystko, co zostało napisane: *Wierność własnemu charyzmatowi, franciszkańskiemu i świeckiemu, oraz świadectwo szczerego i otwartego braterstwa są ich* (franciszkanów świeckich) *główną posługą dla Kościoła* (100, 3) i świata.

o. Paweł Sroka OFMConv